

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.688 van 2 maart 2004
in de zaak A. 147.707/VII-31.658.**

In zake : de v.z.w. CHILDREN'S WELFARE ORGANIZATION RAY OF HOPE,
die woonplaats kiest bij
advocaten W. VAN DER GUCHT en F. DIEU,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Denijslaan 201

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
advocaat S. VERBOUWE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Tervurenlaan 270.

tussenkommende partijen :

I 1. Stany HOBIN,
2. Martine BEETS,
II 1. Daniël JANSSEN,
2. Françoise HENDRICKX,
die woonplaats kiezen bij
advocaten W. VAN DER GUCHT en F. DIEU,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Denijslaan 201.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. CHILDREN'S WELFARE ORGANIZATION RAY OF HOPE op 17 februari 2004 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van, enerzijds, het besluit van 29 september 2003 van de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, waarbij de verlenging van de erkenning van de verzoekende partij als adoptiedienst wordt geweigerd, en, anderzijds, het besluit van 12 februari 2004 van dezelfde minister houdende bevestiging van de eerstgenoemde beslissing van 29 september 2003;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op het faxbericht van 18 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 februari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DER GUCHT, die verschijnt voor de verzoekende partij en de tussenkomende partijen en van advocaat S. VERBOUWE die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Tussenkomsten

Overwegende dat Stany HOBIN en Martine BEETS enerzijds en Daniël JANSSEN en Françoise HENDRICKX anderzijds, allen kandidaat-adoptanten die een overeenkomst hebben gesloten met de verzoekende partij, met verzoekschriften van 23 februari 2004 hebben gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat in de huidige stand van het geding kan worden aangenomen dat zij voldoende belang hebben bij hun tussenkomst; dat hun verzoeken dan ook worden ingewilligd;

2. Feitelijke toedracht

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak zich in de huidige stand van het geding als volgt aandienen :

2.1. Het decreet van 15 juli 1997 inzake interlandelijke adoptie bepaalt in zijn artikel 8 dat alle activiteiten inzake de specifieke voorbereiding op de komst van een minderjarige uit een bepaald land, de bemiddeling en de plaatsing met het oog op adoptie en de eerste nazorg, worden uitgevoerd door daartoe door de Vlaamse regering erkende adoptiediensten.

Het bemiddelen bij interlandelijke adoptie zonder in het bezit te zijn van de bedoelde erkenning wordt door artikel 20 van hetzelfde decreet strafbaar gesteld met o.a. een gevangenisstraf van 1 tot 5 jaar.

De erkenningsvoorwaarden zijn vervat in artikel 6, § 1, van het decreet en houden onder meer in dat men voldoende waarborgen biedt dat de taken worden uitgevoerd met respect voor de principes en bepalingen opgenomen in het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind en in het Verdrag inzake internationale samenwerking en de bescherming van kinderen, afgesloten te Den Haag op 29 mei 1993 (artikel 6, §1, 1°), en aantoon dat de in § 2 bepaalde taken op kwalitatieve wijze worden uitgevoerd.

De Vlaamse regering kan krachtens artikel 7, § 1, deze erkenning op advies van de Vlaamse Centrale Autoriteit, dit is thans Kind en Gezin, voor een verlengbare periode van maximum 5 jaar verlenen, indien aan alle voorwaarden is voldaan.

Zij kan eveneens, onder bepaalde voorwaarden, na advies van die Centrale Autoriteit, de erkenning intrekken.

De erkenningsvoorwaarden en -procedure worden thans nader bepaald in het besluit van de Vlaamse regering van 19 april 2002 betreffende interlandelijke adoptie, bepalingen die een overgangsperiode van 3 jaar vanaf 1 januari 2002 bevatten voor diensten die op dat ogenblik erkend waren.

De artikelen 94 e.v. van dit besluit organiseren een bezwaarprocedure tegen onder meer intrekkingen en de niet-verlenging van erkenningen, bezwaar dat, eens ontvankelijk bevonden door Kind en Gezin, wordt behandeld volgens de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 15 september 1998 betreffende de adviserende beroepscommissie inzake gezins- en welzijnsaangelegenheden.

2.2. De verzoekende partij wordt met ingang van 1 oktober 1994 erkend als adoptiedienst.

Zij begeleidde in het bijzonder adopties van kinderen uit Vietnam, Haïti, Ethiopië en Sri Lanka.

Haar erkenning wordt bij ministerieel besluit van 17 oktober 2002 voor het laatst, met slechts één jaar, verlengd tot 30 september 2003, daar waar de overige adoptiediensten blijkbaar hun erkenning verlengd zagen voor drie jaar. Die beperking was blijkbaar te wijten aan de gebrekkige werking van de verzoekende partij.

2.3. Nadat de werking van de verzoekende partij op grondige wijze door Kind en Gezin werd doorgelicht, en daarbij een aantal belangrijke tekortkomin-

gen vastgesteld werden, beslist de minister bij besluit van 16 december 2002 om de erkenning van de verzoekende partij als adoptiedienst in te trekken.

Teneinde de continuïteit in de behandeling van de lopende dossiers te waarborgen, heeft de minister aan Kind & Gezin de opdracht gegeven om met de verzoekende partij afspraken te maken met betrekking tot de verdere behandeling van deze lopende dossiers.

De verzoekende partij tekent bezwaar aan tegen deze beslissing.

Na een nieuw onderzoek van het dossier, met een inspectie op 20 mei 2003 die aanleiding geeft tot een omstandig, concreet gemotiveerd gunstig verslag van de afdeling Inspectie Interne audit van Kind & Gezin, beslist de minister op 6 juni 2003 om haar beslissing te herzien en heft zij haar intrekkingbesluit op.

In de begeleidende brief schrijft de minister aan de verzoekende partij dat :

"Op dit moment de minimale voorwaarden aanwezig waren om onder voogdij verder te werken, onder de restrictieve voorwaarden, zoals opgesteld na de beslissing tot intrekking van uw erkenning.

Als ik in die context beslis tot opheffing van de beslissing van 16 december 2002 tot intrekking van de erkenning van uw adoptiedienst, creëert dat dan ook enkel ruimte voor een strikt geconditioneerde werking gedurende de lopende erkenningsperiode, met name tot 30 september 2003.

Dit betekent concreet dat de opschorting van het opstarten van nieuwe dossiers wordt bestendigd. Ook de structurele voogdij ten opzichte van uw werking van zowel Kind & Gezin als de Vereniging van Kind en AdoptieGezin loopt door.

En de adoptiebemiddeling wordt dwingend beperkt tot de behandeling van lopende dossiers in de herkomstlanden Ethiopië, Sri Lanka en, enkel ter afronding van een beperkt aantal dossiers die zich in de finale fase bevinden, Haïti."

Daarnaast worden nog bijkomende voorwaarden in het kader van deze beperkte werking opgelegd.

2.4. Intussen heeft de verzoekende partij op 7 februari 2003 een nieuw verzoek tot verlenging van haar erkenning ingediend :

"Hierbij zijn wij zo vrij een volgende aanvraag te doen voor de verlenging van onze erkenning.

Ondanks de crisis die wij thans meemaken, leveren wij met onze 6 personeelsleden alle mogelijke inspanningen om de dienst verder te professionaliseren.

Wij rekenen erop dat deze inspanningen opnieuw geëvalueerd zullen worden zodat we door een vernieuwde aangepaste werking de kans zullen krijgen verder te werken".

2.5. In het kader van deze aanvraag tot verlenging gaat de afdeling Inspectie en Interne audit van Kind & Gezin over tot het uitvoeren van een inspectie, waarvan op 29 augustus 2003 een zeer omstandig en concreet gemotiveerd verslag wordt opgemaakt.

Dit verslag besluit :

"Inspectie kan uit bovenstaande conclusies enerzijds algemeen besluiten dat RoH de wettelijke vereiste opdrachten, bemiddeling, plaatsing en nazorg, opneemt en conform de richtlijnen de opdracht tot specifiek voorbereiden van KA gestaakt heeft.

Anderzijds kan voldoende aangetoond worden dat de adoptiedienst de voorbije maanden duidelijke inspanningen geleverd heeft om haar opdrachten op een meer kwalitatieve wijze te kunnen opnemen. Uit de inspectie blijkt voldoende dat RoH methoden en instrumenten ontwikkelt om de werking te systematiseren en te verbeteren. Huidige inspectie bevestigt voldoende de besluiten uit een vorige inspectie, waarbij vastgesteld werd dat RoH een vernieuwings- en professionaliseringsproces opgestart heeft.

Tenslotte kan inspectie concluderen dat weliswaar meerdere kanalen, plannen en middelen ter bevordering van een kwalitatieve werking geïnstalleerd en gefunctionaliseerd werden, maar omwille van geargumenteerde redenen kan bij deze inspectie niet altijd aangetoond worden dat alle kwaliteitsbevorderende plannen reeds voldoende geïmplementeerd en geoperationaliseerd zijn."

Op 26 september 2003 adviseert Kind & Gezin evenwel als volgt aan de minister :

"Op woensdag 24 september 2003 behandelde de Raad van Bestuur van Kind en Gezin de vraag tot verlenging van de erkenning van de adoptiedienst 'Ray of Hope'.

Gezien, ondanks een aantal positieve evoluties die echter voor een deel voortspuiten uit de opgelegde beperkingen, er nog voldoende zekerheid is voor een kwalitatieve werking van de dienst;

Gezien de lopende klachten zeer ernstig worden genomen en er nog steeds geen heldere en bevredigende oplossing werd bereikt;

Gezien er juridisch - behalve de tijdsbeperking - geen bijkomende en afdwingbare voorwaarden kunnen gesteld worden bij de erkenning;

acht de Raad van Bestuur het op dit ogenblik en in de huidige stand van zaken niet aangewezen een positief voorstel te formuleren.

De Raad van Bestuur besliste zodoende u te adviseren om de erkenning van de adoptiedienst 'Ray of Hope', niet te verlengen".

Daarnaast neemt de minister ook kennis van een verslag van de Vlaamse ombudsman, opgesteld n.a.v. een aantal klachten geformuleerd door kandidaat-adoptanten.

2.6. Met de eerste bestreden beslissing weigert de minister de verlenging van de erkenning om de volgende redenen :

"Uit de analyse van de werkingssituatie van uw dienst en van de vermelde documenten kan ik niet anders besluiten dat de voorwaarden niet zijn vervuld om de werking van uw adoptiedienst verder te erkennen.

Met name wordt onvoldoende aangetoond dat de adoptiedienst Ray of Hope zijn taken op kwalitatieve wijze uitvoert, zoals bepaald in art. 6 §1,8° van het decreet van 15 juli 1997 inzake interlandelijke adoptie. Er worden ook onvoldoende waarborgen geboden dat de taken worden uitgevoerd met respect voor de principes en bepalingen opgenomen in het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en het Haagse Verdrag (art. 6 § 1, 1° van het decreet van 15 juli 1997 inzake interlandelijke adoptie).

Ik verwijs in deze context in eerste instantie naar het advies van de Raad van Bestuur van Kind & Gezin. De Raad concludeert immers dat er, ondanks een aantal positieve evoluties - die echter nog voor een deel voortspuiten uit de opgelegde beperkingen - nog onvoldoende zekerheid is voor een kwalitatieve werking van de dienst.

Dit betekent dat ik over geen elementen beschik die aangeven dat de werking van de adoptiedienst Ray of Hope fundamenteel en ten gronde is verbeterd en conform is aan de hiervoor vermelde erkenningsvereisten.

Aansluitend bij artikel 10 van het Haagse Verdrag, dat stelt dat vergunningen slechts kunnen worden verleend, en worden behouden door instellingen die aantonen in staat te zijn de hun toevertrouwde taken naar behoren te vervullen, zie ik me dan ook genoodzaakt om de verlenging van de erkenning van de adoptiedienst Ray of Hope te weigeren.

Vanuit de historiek van uw dossier (intrekking erkenning op 16 december 2002; zeer restrictieve werkingsmogelijkheid juni - september 2003) was het concreet realiseren en aantonen van veranderingen en verbeteringen in de werking en de beheersstructuren van de vzw Ray of Hope, en ook van de vzw Finado, van cruciaal belang. Hiervoor gaf ik al aan dat ter zake onvoldoende garanties zijn geboden. Ik refereerde daarbij aan het advies van de Raad van Bestuur van Kind & Gezin. Aanvullend daarbij verwijs ik, ter verdere staving van mijn beslissing, naar resp. uw schrijven van 16 september 2003 en naar het verslag van de Vlaamse ombudsambtenaar van 25 september 2003.

In uw schrijven van 16 september 2003 kondigt u een aantal wijzigingen aan in de beheersstructuur van resp. de vzw's Ray of Hope en Finado. U maakt ook melding van een functiewissel binnen het team en van het installeren van een werkgroep ter ondersteuning van het team. Ook hier evenwel is er voornamelijk sprake van intenties: het benoemen van een nieuwe voorzitter is gepland, de functiewissel binnen het team is voorzien voor 1 oktober, de installatie van de vermelde werkgroep ook. Ze zijn dus niet zeker op het moment van mijn beslissing. Uw schrijven reageert dan ook onvoldoende bindend op mijn stringente beslissing van 6 juni 2003.

Uit het verslag van de ombudsambtenaar leer ik o.m. dat Ray of Hope toegeeft dat in de klachtendossiers in kwestie een aantal zaken zijn fout gelopen, maar dat niet wordt overgegaan tot het concreet herstel van de fouten.

De contacten tussen Ray of Hope en de klagers resulteerden slechts in een voorstel dat pas in de loop van de maand oktober kan worden voorgelegd aan de Raad van Beheer van de organisatie. De Vlaamse ombudsambtenaar besluit dan ook dat er bij zijn weten geen concrete voorstellen tot genoegdoening door Ray of Hope werden geformuleerd.

Zowel uit uw schrijven van 16 september als uit het rapport van de ombudsambtenaar blijkt dus dat u een aantal zaken in het vooruitzicht stelt. Daarmee wordt onvoldoende aangetoond en hard gemaakt dat aan de erkenningsvereisten (art. 6 §1, 1° en 8° van het decreet van 15 juli 1997) wordt voldaan."

In de begeleidende brief stelt de minister de volgende overgangsmaatregel in:

"Mijn negatieve beslissing noopt ertoe de schriftelijke regeling die Ray of Hope trof met de dienst Adoptiewerk Vlaanderen concreet uit te werken en te realiseren. Het centrale aandachtspunt dat in deze context alle betrokkenen vat, is het realiseren van de continuïteit van de dossiers die Ray of Hope momenteel begeleidt. Vanuit overwegingen van behoorlijk bestuur, refererend ook aan het Haagse Verdrag inzake interlandelijke adoptie dat stelt dat de Centrale Autoriteiten maatregelen dienen te nemen om de procedure van de adoptie te vergemakkelijken, te volgen en te bespoedigen (artikel 9 punt 6), en rekening houdend met het gegeven dat Adoptiewerk Vlaanderen in de herkomstlanden Ethiopië en Sri Lanka een specifieke erkenning moet verwerven, stel ik een specifieke overgangsmaatregel in.

Ik mandateer daarbij de Centrale Autoriteit, Kind & Gezin, om, in een permanente overlegstructuur met Ray of Hope, Adoptiewerk Vlaanderen, de VAG en, wanneer aangewezen, de diensten van Buitenlandse Zaken, een dossieraanpak uit te werken die de voortgang van de lopende dossiers garandeert.

Daarbij is het mogelijk dat de adoptiedienst Ray of Hope, in afwachting van het verwerven van de vereiste accreditaties in Ethiopië en of Sri Lanka door Adoptiewerk Vlaanderen, en onder voogdij van Kind & Gezin, nog optreedt in lopende dossiers."

2.7. De verzoekende partij dient bij brief van 8 oktober 2003 een omstandig gemotiveerd bezwaar in tegen dit besluit. Dit bezwaar wordt op 24 oktober 2003 door Kind & Gezin ontvankelijk en schorsend verklaard. Die schorsing van de uitwerking van de beroepen beslissing laat de verzoekende partij toe de lopende dossiers voort af te handelen binnen de grenzen vastgelegd in de ministeriële beslissing van 29 september 2003.

Kind & Gezin bezorgt het bezwaarschrift samen met het administratief dossier aan de adviserende beroepscommissie inzake gezins- en welzijnsaangelegenheden.

2.8. De adviserende beroepscommissie inzake gezins- en welzijnsaangelegenheden beoordeelt op 19 december 2003 het bezwaarschrift van de verzoekende partij als volgt :

"Nadat de commissieleden inzage hebben gekregen in het administratief dossier en nadat beide partijen werden gehoord, beoordeelt de commissie dit beroepschrift negatief.

Afgezien van het feit dat er enige inconsistentie wordt vastgesteld tussen de conclusies van de recente inspectieverslagen enerzijds en het advies van Kind & Gezin en de beslissing van de minister anderzijds, kan niet betwist worden dat de minister in dergelijke materies beschikt over een beleidsvrijheid, een discretionaire bevoegdheid bij het al of niet (verder) toekennen van een

erkenning. In hoofde van de aanvrager is er geen subjectief recht op een (verlenging van een erkenning) als adoptiedienst.

De toetsing van de bestreden beslissing aan de ingeroepen algemene beginselen van behoorlijk bestuur (hoorplicht, motiveringsplicht..) behoort niet tot de taak van de adviserende beroepscommissie, maar van de (administratieve) rechtbanken.

De toepasselijke regelgeving werd gevolgd."

2.9. Met de tweede bestreden beslissing bevestigt de minister op 12 februari 2004 haar weigeringsbeslissing van 29 september 2003 als volgt :

"Mijnheer de voorzitter,

Op 29 september 2003 besliste ik om de erkenning van de adoptiedienst Ray of Hope niet te verlengen. U tekende tegen deze beslissing beroep aan.

In het kader van de beroepsprocedure heb ik de aanvraag tot verlenging van de erkenning van uw adoptiedienst opnieuw geëvalueerd. Ik dien echter ook nu vast te stellen dat uw dienst niet aan de erkenningsvoorwaarden voldoet. Ik bevestig hierbij dan ook mijn beslissing van 29 september 2003 waarbij de verlenging van de erkenning van Ray of Hope wordt geweigerd.

Ik blijf met name bij mijn vaststelling dat er onvoldoende wordt aangetoond dat Ray of Hope zijn taken op kwalitatieve wijze uitvoert (art. 6 §1, 8° decreet interlandelijke adoptie van 15 juli 1997) en dat er onvoldoende waarborgen worden geboden dat de taken kunnen worden uitgevoerd met respect voor de principes en bepalingen opgenomen in het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en het Haags adoptieverdrag (art. 6 § 1, 1° decreet interlandelijke adoptie van 15 juli 1997). Ik benadruk in dit verband dat artikel 10 van het Haags Verdrag stelt dat vergunningen slechts kunnen worden verleend aan en worden behouden door instellingen die aantonen dat ze in staat zijn de hun toevertrouwde taken naar behoren te vervullen. Ik voeg daaraan toe dat het Haags Verdrag, conform het Vlaamse decreet van 8 mei 2002, wat de Vlaamse gemeenschap betreft volkomen uitwerking heeft.

De vaststelling dat de adoptiedienst Ray of Hope niet aan de vigerende erkenningsvoorwaarden voldoet, en dus ook mijn huidige en definitieve beslissing tot niet verlenging van de erkenning van de dienst, is geënt op een omstandige analyse en evaluatie van het dossier zoals het in zijn totaliteit voorligt. Ik ga daar in wat volgt dieper op in.

1. Tijdens de verlengingsronde van de adoptiediensten in 2002 besliste toenmalig Vlaams minister Vogels om de erkenning van uw dienst slechts te verlengen met één jaar, dit in tegenstelling tot de andere adoptiediensten waarvan de erkenning met 3 jaar verlengd werd. De beperkte verlenging van de erkenning voor Ray of Hope werd gemotiveerd vanuit verschillende ernstige klachten die omtrent de werking van de dienst werden geformuleerd. Die klachten situeerden zich voornamelijk rond de kanalen Vietnam en Haiti en hielden verband met onduidelijke communicatie, onprofessionele bemiddeling, onvolledige samenstelling van dossiers, ontbreken van of verkeerde achtergrondgegevens van kinderen en een weinig kritische houding t.o.v. contactpersonen in het buitenland.

2. Nadat Kind en Gezin, de Vlaamse Centrale Autoriteit inzake interlandelijke adoptie, kort na die beperkte verlenging nieuwe klachten ontving over Ray of Hope, werd besloten tot een grondige doorlichting van de werking van uw dienst. Daarbij werd de werking van de adoptiedienst in zijn geheel doorgelicht, vanaf het ontstaan van de dienst tot aan de meest recente klachten. Het resultaat was een administratief doorlichtingsrapport waarin geconcludeerd werd dat de werking van Ray of Hope belangrijke structurele tekortkomingen kende die

herhaaldelijk en via verschillende kanalen werden vastgesteld. De Vlaamse Centrale Autoriteit adviseerde de bevoegde Vlaamse minister daarop om de erkenning van uw adoptiedienst onmiddellijk in te trekken.

Geconfronteerd met dit advies en met het doorlichtingsrapport stelde de minister vast dat de werking van Ray of Hope niet beantwoordde aan de vigerende erkenningscriteria en besliste zij op 16 december 2002 de erkenning van Ray of Hope in te trekken. Vermits uw dienst geen regeling had voor de overheveling van de lopende dossiers naar een andere dienst, nochtans een erkenningsvoorwaarde, mandateerde de minister de Vlaamse Centrale Autoriteit om overgangsmaatregelen uit te werken die de continuïteit van de lopende adoptiedossiers konden verzekeren. Er werd beslist dat Ray of Hope de lopende dossiers verder mocht afwerken onder voogdij van Kind en Gezin en de Vereniging voor Kind en Adoptiegezin (VAG), die optrad voor de ouders. Ray of Hope kon vanzelfsprekend geen nieuwe adoptiedossiers opstarten.

3. Ray of Hope tekende beroep aan tegen de beslissing tot intrekking van de erkenning. De adviserende beroepscommissie inzake gezins- en welzijnsaangelegenheden adviseerde dit beroepsschrift negatief. Aansluitend bij het advies van de beroepscommissie vroeg de minister nog bijkomende informatie op bij Kind en Gezin.

Na een nieuw inspectiebezoek oordeelde de Vlaamse minister op 6 juni 2003 dat enkel de minimale voorwaarden vervuld waren om verder te werken tot het einde van de lopende erkenningsperiode (eind september 2003) en werd het beroep ingewilligd. Die minimale voorwaarden verantwoordden slechts de verdere afwerking van de lopende dossiers en de beslissing van 6 juni creëerde dus enkel ruimte voor een strikt geconditioneerde werking, onder de restrictieve voorwaarden zoals opgesteld na de beslissing tot intrekking van uw erkenning waarbij het verbod op het opstarten van nieuwe dossiers werd bestendig en ook de structurele voogdij van Kind en Gezin en VAG verder liep.

Aan dit beperkte werkkader werden nog bijkomende voorwaarden gekoppeld. Zo was het strikt noodzakelijk dat een aantal concrete klachtendossiers die mee aanleiding hadden gegeven tot de beslissing tot intrekking van de erkenning op 16 december 2002 en waarvoor de heer Hubeau, Vlaamse ombudsman, inmiddels bemiddelde, op korte termijn passend afgerond zouden worden. Ook de link die bestond tussen de vzw Ray of Hope en de vzw Finado diende te stoppen.

4. In september 2003 behandelde ik uw verzoek tot verlenging van de erkenning van Ray of Hope. Mijn beslissing bouwde voort op deze van 6 juni 2003 en hield o.m. rekening met het advies van de raad van bestuur van Kind en Gezin, het verslag van de Vlaamse ombudsman m.b.t. de lopende klachtendossiers en de elementen vervat in uw brief van 16 september 2003.

Uit de analyse van de werkingssituatie van uw dienst en van de vermelde documenten diende ik te besluiten dat de voorwaarden om de erkenning van uw dienst te verlengen niet vervuld waren. Op 29 september 2003 besliste ik bijgevolg om de verlenging van de erkenning van uw dienst niet toe te staan. De uitgebreide motivering hiervoor werd u in een begeleidend schrijven bij mijn beslissing van 29 september 2003 meegedeeld. Ze blijft ook voor de nu voorliggende beslissing gelden.

5. U tekende tegen deze beslissing beroep aan en uw beroepsschrift werd door de adviserende beroepscommissie inzake gezins- en welzijnsaangelegenheden behandeld op de zitting van 19 december 2003. Op 8 januari jl. ontving ik het advies 2003/129 van de adviserende beroepscommissie inzake gezins- en welzijnsaangelegenheden. De adviserende beroepscommissie adviseert uw beroepsschrift opnieuw negatief.

De beroepscommissie stelt dat niet kan betwist worden dat de minister over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het al dan niet toekennen van een verlenging van de erkenning en dat er in hoofdte van de aanvrager geen subjectief

recht bestaat op de (verlenging van de) erkenning als adoptiedienst. De beroepscommissie stelt verder vast dat de toepasselijke regelgeving werd gevolgd.

6. U verwijst in uw bezwaarschrift van 8 oktober 2003 o.m. naar de beweerde tegenstrijdigheid tussen positieve vermeldingen in het inspectieverslag van 29 augustus 2003 en de motivering voor het weigeren van de verlenging van de erkenning van uw dienst. Hoewel dit inspectieverslag inderdaad een aantal positieve punten vermeldt kunnen er geen algemeen geldende conclusies uit worden getrokken gezien de specifieke situatie waarin uw dienst zich bevond ten tijde van de inspectie. Bij een beslissing over de verlenging van de erkenning dien ik de situatie voor ogen te houden waarbij de dienst onbeperkt nieuwe dossiers kan openen en waarbij nieuwe adoptiekanalen kunnen worden opgestart. Dat impliceert dus dat een adoptiedienst in de eerste plaats moet kunnen garanderen dat hij op kwalitatieve wijze voor de adoptiebemiddeling kan instaan. Ik kan dan ook niet anders dan nagaan of uw adoptiedienst, wiens werking sedert de beslissing van 16 december 2002 is beperkt tot het afwerken van de lopende dossiers, op basis van alle voorliggende elementen deze garantie kan bieden.

7. Als ik dan, vanuit de bovenstaande schets, uw dossier en werking beoordeel, refererend aan mijn beslissing van 29 september 2003, uw bezwaarschrift en het advies van de adviserende beroepscommissie, zie ik onvoldoende elementen of argumenten die mij zouden toelaten om mijn beslissing van 29 september 2003 te herzien.

Met betrekking tot de klachtendossiers diende ik op het moment van mijn beslissing van 29 september 2003 via het rapport van de Vlaamse ombudsman vast te stellen dat er nog niet werd overgegaan tot een concreet herstel van de fouten, dat zelfs, bij weten van de ombudsbambtenaar, geen concrete voorstellen tot genoegdoening door Ray of Hope werden geformuleerd. Ook nu, bijna 4 maanden later, heb ik geen enkele indicatie dat er voor deze dossiers een perspectief op een oplossing zou zijn en moet ik integendeel uit uw verklaringen voor de adviserende beroepscommissie opmaken dat een regeling niet in het verschiet ligt.

In uw brief van 16 september 2003 formuleert u o.m. de uitdrukkelijke intentie om zo vlug mogelijk een nieuwe voorzitter te benoemen voor de vzw Ray of Hope. Een recent schrijven van 1 februari 2004 aan de Vlaamse Centrale Autoriteit vanwege Ray of Hope wordt evenwel opnieuw en nog steeds door u als waarnemend voorzitter ondertekend.

Deze specifieke vaststellingen zijn het sluitstuk van een optreden als adoptiedienst dat sinds medio 2002, zoals aangegeven in dit schrijven, alsook in de eerdere beslissingen van 16 december 2002, 6 juni 2003 en 29 september 2003, wordt gekenmerkt door een manifest en voortdurend gebrek aan transparantie, correctheid en kwaliteit. Ik kan dan ook niet anders dan concluderen dat, zoals ik al aangaf, onvoldoende wordt aangetoond dat Ray of Hope zijn taken op kwalitatieve wijze uitvoert (art. 6 § 1, 8° decreet interlandelijke adoptie).

Niets laat mij toe te besluiten dat de taken kunnen worden uitgevoerd met respect voor de principes en bepalingen opgenomen in het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en het Haags adoptieverdrag (art. 6 § 1, 1° decreet interlandelijke adoptie). Conform artikel 10 van het Haags Verdrag, dat volgens het Vlaamse decreet van 8 mei 2002 volkomen uitwerking heeft, en dat stelt dat vergunningen slechts kunnen worden behouden door instellingen die aantonen dat ze in staat zijn de hun toevertrouwde taken naar behoren te vervullen, kan ik enkel mijn beslissing van 29 september 2003 bevestigen waarbij de verlenging van de erkenning van Ray of Hope wordt geweigerd.

Teneinde maximaal te kunnen instaan voor de continuering van de lopende adoptiedossiers, vraag ik met de meeste nadruk dat u, na akkoord van de kandidaat-adoptanten in kwestie, alle dossiergegevens onverwijld en uiterlijk tegen dinsdagavond 17 februari 2004, overmaakt aan de adoptiedienst Adoptiewerk Vlaanderen, in uitvoering van de samenwerkingsovereenkomst die Ray of Hope heeft gesloten met deze adoptiedienst. Ik vertrouw erop dat bij deze overdracht, conform de ter zake gemaakte afspraken, het financiële aspect van de adoptiedossiers, ook t.o.v. de kandidaat-adoptanten, passend en correct wordt geregeld.

Wat de overdracht van de afgeronde adoptiedossiers aan de Vlaamse Centrale Autoriteit betreft, zal Kind en Gezin u eerstdaags contacteren voor het afspreken van modaliteiten die mogelijk maken dat de nazorg verder wordt opgenomen.

Ik bevestig u ten slotte dat u tegen deze beslissing beroep kan aantekenen, bij een verzoekschrift dat aangetekend binnen de 60 dagen na de ontvangst van deze beslissing aan de Raad van State wordt verzonden.

(...)"

Deze beslissing wordt op 13 februari 2004 door tussenkomst van Kind & Gezin aan de verzoekende partij betekend bij deurwaardersexploot.

2.10. Met het oog op de verdere behandeling van de lopende dossiers zijn de volgende stappen ondernomen :

- De lokale autoriteiten evenals de plaatselijke correspondenten van Ray of Hope werden op de hoogte gebracht van de niet-verlenging van de erkenning van Ray of Hope.
- Kind & Gezin en vertegenwoordigers van de minister hebben ten behoeve van de ouders een informatieavond georganiseerd, waarbij de verdere behandeling van de lopende adoptiedossiers werd besproken.
- De kandidaat-adoptanten (m.b.t. de 18 lopende dossiers) hebben hun akkoord ermee betuigd dat Adoptiewerk Vlaanderen hun dossier verder behandelt in samenwerking met Kind & Gezin.

Ray of Hope heeft de lopende dossiers inmiddels overhandigd;

3. Ontvankelijkheid

3.1. Overwegende dat de verwerende partij op de eerste plaats de procesbevoegdheid en -hoedanigheid van de verzoekende partij betwist, stellende dat niet is aangetoond dat de beslissing om de voorliggende vordering in te stellen door het daartoe bevoegde orgaan van de verzoekende partij is genomen;

Overwegende dat die partij een stuk heeft neergelegd, ondertekend door de waarnemend voorzitter en de secretaris van de raad van bestuur, waarin wordt medegedeeld dat haar raad van bestuur beslist heeft tot het instellen van de

voorliggende vordering; dat dit in de huidige stand van het geding volstaat om de exceptie af te wijzen;

3.2. Overwegende dat met de verwerende partij wel moet worden vastgesteld dat de vordering onontvankelijk is in zoverre ze is gericht tegen de eerste bestreden beslissing; dat immers prima facie blijkt dat de tweede bestreden beslissing, na het uitputten van de door de artikelen 94 tot 99 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 april 2002 betreffende interlandelijke adoptie georganiseerde administratieve beroepsprocedure, in de plaats is gekomen van de eerste bestreden beslissing, zodat deze laatste niet vatbaar is voor vernietiging en schorsing;

4. Ten gronde

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij m.b.t. het moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt door de bestreden beslissingen en de hoogdringendheid van de voorliggende vordering, het volgende aanvoert :

"De verzoekende partij verliest door de bestreden beslissingen haar erkenning als adoptiedienst.

Dit betekent evident een moeilijk te herstellen, ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij. De verzoekende partij werd immers precies opgericht met als doel te bemiddelen met het oog op de adoptie van kinderen. Door het verlies van haar erkenning als adoptiedienst, is het de verzoekende partij thans verboden nog langer dergelijke bemiddeling aan te bieden of dienaangaande op te treden.

De verzoekende partij kan in voorkomend geval haar maatschappelijk doel niet langer realiseren, zodat zij door de bestreden beslissing rechtstreeks in haar voortbestaan bedreigd wordt.

De verzoekende partij beschikt dan ook over een afdoende, rechtstreeks en persoonlijk belang om tegen de bestreden beslissing bij Uw Raad op te komen.

Het nadeel, dat door de bestreden beslissing aan de verzoekende partij wordt aangericht, is bovendien even evident moeilijk te herstellen.

De verzoekende partij is immers verplicht door de bestreden beslissing haar organisatie op te doeken, haar personeel te ontslaan, en ook de nog hangende adoptiedossiers over te dragen. De bestreden beslissing stelt zelf dat alle

dossiergegevens onverwijld en uiterlijk tegen hedenavond, 17 februari 2004, aan de adoptiedienst Adoptiewerk Vlaanderen dienen overgedragen te worden.

Het spreekt voor zich dat in die situatie een eventueel later tussen te komen annulatiearrest de door de verzoekende partij geleden schade niet zal kunnen herstellen.

De verzoekende partij zou immers totaal van nul dienen te herbeginnen, opnieuw personeel moeten vinden en opleiden (waarbij het bijzonder moeilijk is om personeel te vinden met de benodigde bijzondere bekwaamheden) en haar ganse organisatie terug moeten uitbouwen. Daarbij is evident dat intussen andere adoptiediensten het terrein, waar de verzoekende partij thans actief is, zullen ingepalmd hebben. Het heropstarten van de werking van de verzoekende partij binnen enkele jaren, zou dan ook zo goed als een onmogelijke opdracht vormen.

Daarbij is minstens even belangrijk dat de werking van een adoptiedienst als deze van de verzoekende partij, wat haar succes betreft, in zeer grote mate afhankelijk is van een zorgvuldig opgebouwd netwerk van buitenlandse correspondenten en medewerkers, in die landen waar de adoptiekinderen van afkomstig zijn.

Zonder dergelijke medewerkers is de werking van een degelijke adoptiedienst onmogelijk.

De bestreden beslissing betekent thans dat ook deze buitenlandse correspondenten evident niet langer in naam van de verzoekende partij hun bemiddeling kunnen aanbieden. Dit kan al directe gevolgen hebben in hangende dossiers, in de mate dat deze correspondenten, welke zich contractueel ten opzichte van de verzoekende partij verbonden hadden, thans van de ontstane situatie gebruik kunnen maken om hun diensten elders, en dus ook eventueel zelfs aan buitenlandse adoptiediensten, aan te bieden.

Er bestaat immers geen enkele garantie dat deze correspondenten zich gebonden zullen achten door een door de verwerende partij uitgedokterde oplossing.

Alleszins is zeker dat de verzoekende partij haar buitenlandse correspondenten zal verliezen. Als deze niet meer kunnen bemiddelen namens de verzoekende partij, zullen deze onbetwistbaar andere opdrachtgevers zoeken.

De betrokkenen kunnen daarbij niet wachten. Als zich in het buitenland de mogelijkheid voordoet een kind voor adoptie aan te bieden, dan dient onmiddellijk geageerd te worden, bij gebreke waaraan dit door correspondenten van andere adoptiediensten zal gebeuren. Een kort vacuüm volstaat dan ook opdat de verzoekende partij haar netwerk aan buitenlandse correspondenten zou verliezen, en er wellicht nooit meer zou in slagen dit later terug op te bouwen.

Om deze redenen durft de verzoekende partij Uw Raad dan ook verzoeken de schorsing van de tenuitvoerlegging te willen bevelen bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid.

Immers ook in de gewone schorsingsprocedure zou een arrest van Uw Raad in dit geval te laat komen.

Voor zover de organisatie binnen België en de contacten met de kandidaat-adoptanten nog na enkele maanden zouden kunnen hersteld worden, wat al ten zeerste te betwijfelen valt, is dit zeker niet het geval voor de contacten in die landen waar de adoptiekinderen vandaan komen, en zonder dewelke elke adoptiedienst in België evident vleugellam is.

Als de verzoekende partij haar buitenlandse correspondenten niet binnen de kortst mogelijke tijdspanne kan informeren dat zij verder namens de verzoekende partij kunnen bemiddelen, is de werking van de verzoekende partij, zoals zij thans bestaat, voor goed gedaan, terwijl het ten zeerste te betwijfelen of en hoe een dergelijke dienst en werking in de toekomst terug uit te bouwen valt.

Enkel een schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de werking en derhalve het voortbestaan van de verzoekende partij nog redden.

Het feit dat de schorsing uiteraard niet automatisch betekent dat de verzoekende partij daardoor een nieuwe erkenning of een verlenging van de voorheen bestaande erkenning krijgt, kan daarbij niet betekenen dat de schorsing geen nuttig effect zou kunnen hebben. In geval van schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling, zal de verwerende partij immers een nieuwe beslissing dienen te nemen, waarbij de verzoekende partij niet kan afgewezen worden op grond van overwegingen die strijdig zijn met de overwegingen die ten grondslag (liggen) aan het dictum van het schorsingsarrest.

Tot slot hoeft het geen betoog dat onderhavige vordering wordt ingeleid binnen de daartoe voorziene termijn, zodat de vordering ook in elk geval *ratione temporis* ontvankelijk is";

Overwegende dat de verwerende partij dit in de volgende bewoordingen betwist :

"Het toepasselijke procedurereglement van de Raad van State bepaalt in art. 8, tweede lid, 6° dat het verzoekschrift in dit geval een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verzoeker dient dan ook duidelijke feiten en gegevens aan te brengen die het direct aannemelijk maken dat de schorsing van de bestreden beslissing onmiddellijk dient te worden bevolen. De uiterst dringende noodzakelijkheid dient op het eerste gezicht onbetwistbaar te zijn.

In haar verzoekschrift behandelt Ray of Hope dit aspect niet in een afzonderlijk onderdeel, doch samen met de bespreking van de voorwaarde van het vereiste belang en het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Uit de lezing van de betreffende passages van het verzoekschrift moet worden opgemaakt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid volgens Ray of Hope verband houdt met :

'Voor zover de organisatie binnen België en de contacten met de kandidaat-adoptanten nog na enkele maanden zouden kunnen hersteld worden, wat al ten zeerste te betwijfelen valt, is dit zeker niet het geval voor de contacten in die landen waar adoptiekinderen vandaan komen, en zonder dewelke elke adoptiedienst in België evident vleugellam is.

Als de verzoekende partij haar buitenlandse correspondenten niet binnen de kortst mogelijke tijdspanne kan informeren dat zij verder namens de verzoekende partij kan bemiddelen, is de werking van de verzoekende partij, zoals zij thans bestaat, voor goed gedaan, terwijl het ten zeerste te betwijfelen of en hoe een dergelijke dienst en werking in de toekomst terug uit te bouwen valt.

Enkel een schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de werking en derhalve het voortbestaan van de verzoekende partij nog redden.'

De Vlaamse gemeenschap verwijst ter zake naar de noodzakelijke stappen die sedert de beslissing van 12 februari 2004 werden genomen om in het belang van de kandidaat-adoptanten de continuïteit van de lopende dossiers te verzekeren (I. Achtergrond van de zaak, 14) en die voor gevolg hebben dat de lopende dossiers thans met het akkoord van deze kandidaat-adoptanten door de adoptiedienst Adoptiewerk Vlaanderen samen met Kind & Gezin worden behandeld en de buitenlandse lokale autoriteiten en tussenpersonen hiervan intussen op de hoogte werden gesteld.

Deze stappen werden ondernomen nog vóór de indiening van het verzoekschrift.

Rekening houdende met dit gegeven en met de vaststelling dat - zoals hierna wordt aangetoond - het enige nut van de schorsing er zou kunnen in bestaan dat het de minister zou aanzetten om de genomen beslissing in heroverweging te nemen, wordt door Ray of Hope niet aangetoond :

- Welk het nuttige effect is dat zij nastreeft door deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid en aldus het instellen van een procedure waarbij het onderzoek van de zaak gelet op het tijdsbestek tot een minimum wordt beperkt,
- En waarom dit nuttige effect niet kan worden bewerkstelligd in het kader van een gewone schorsingsprocedure, in de wetenschap dat een dergelijke procedure na enkele weken of in principe binnen de ordetermin van 45 dagen tot een beslissing kan leiden.

De vordering kan derhalve niet als uiterst dringend worden beschouwd en dient te worden verworpen.

C. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Ray of Hope dient in haar verzoekschrift de concrete feiten uiteen te zetten die aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De verzoekende partij kan er zich niet toe beperken een opsomming te geven van het nadeel dat voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch dient aan te tonen dat dit nadeel 'moeilijk te herstellen is'.

De schorsing van de tenuitvoerlegging kan niet worden bevolen indien de schorsing niet op een of andere manier voor de verzoekende partij een nuttig effect kan hebben.

Met betrekking tot dit nuttige effect stelt Ray of Hope (...) :

'Het feit dat de schorsing uiteraard niet automatisch betekent dat de verzoekende partij daardoor een nieuwe erkenning of een verlenging van de voorheen bestaande erkenning krijgt, kan daarbij niet betekenen dat de schorsing geen nuttig effect zou kunnen hebben. In geval van schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling, zal de verwerende partij immers een nieuwe beslissing dienen te nemen waarbij de verzoekende partij niet kan afgewezen worden op grond van overwegingen die strijdig zijn met de overwegingen die ten grondslag liggen aan het dictum van het schorsingsarrest.'

Vooreerst erkent Ray of Hope minstens impliciet dat de schorsing van de bestreden beslissing(en) haar niet het recht geeft om opnieuw enige daden te stellen waarbij inzake adoptie wordt bemiddeld.

Daarnaast miskent deze (...) overweging de gevolgen van een schorsingsarrest, dat de overheid niet als zodanig verplicht om een nieuwe beslissing te nemen.

Wel is het zo dat de Raad van State reeds negatieve beslissingen heeft geschorst vanuit de overweging dat de schorsing van een dergelijke beslissing in bepaalde gevallen een nuttig effect kan hebben vanuit de overweging dat hierdoor het bestuur ertoe wordt aangezet om de bestreden beslissing te heroverwegen, in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep.

Een schorsing van een weigeringsbeslissing kan derhalve slechts op onrechtstreekse wijze het door een verzoekende partij beoogde effect hebben en derhalve dienen strengere eisen te worden gesteld aan de precisie van de uiteenzetting waarmee zij haar nadeel ten aanzien van een dergelijke beslissing dient te bewijzen.

Omtrent het nadeel stelt Ray of Hope - naast de kwestie van de buitenlandse correspondenten, die hoger reeds werd besproken - o.m. dat zij door de bestreden beslissing wordt verplicht om haar organisatie op te doeken, haar personeel te ontslaan en ook de nog lopende adoptiedossiers over te dragen.

Het past om ter beoordeling van het ingeroepen nadeel terug te grijpen naar de hoger besproken beslissingen van de minister in het kader van de intrekking van de lopende erkenning.

Inderdaad, zoals hoger aangegeven, heeft de minister in het kader van de beslissing van 6 juni 2003 tot opheffing van het besluit tot intrekking van de erkenning, bepaald dat de werking van Ray of Hope voor de lopende duur van de erkenning wordt beperkt tot de afhandeling, binnen strikte voorwaarden, van

de lopende dossiers, zonder dat Ray of Hope gerechtigd was nieuwe overeenkomsten te sluiten met kandidaat-adoptanten of nieuwe dossiers te openen.

Ray of Hope heeft zich bij deze beslissing van 6 juni 2003 neergelegd, hetgeen blijkt uit de afwezigheid van verhaal.

Haar werking is bijgevolg sedert de intrekingsbeslissing van 16 december 2002, sedert meer dan een jaar dus, beperkt tot de afnemende activiteit van de afwerking van deze lopende dossiers, zodat er thans nog slechts 16 dossiers niet werden afgewerkt.

Reeds in de hoger besproken kortgedingprocedure had Ray of Hope zelf aangegeven dat zij al de overeenkomsten met haar personeelsleden had beëindigd - er moet worden besloten dat zulks geschiedde reeds vóór de beslissing tot weigering van de verlenging van de erkenning -, derwijze dat er tegen 15 februari 2004 geen enkel personeelslid meer in dienst zou zijn, hetgeen kaderde in haar sterk herleide werking.

Ray of Hope heeft dit bevestigd bij brief van 1 februari 2004 (stuk 30).

Ten onrechte geeft Ray of Hope dan ook aan dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing wordt verplicht haar personeel te ontslaan en opnieuw personeel zal moeten vinden en opleiden (waar het bijzonder moeilijk is om personeel te vinden met de nodige bijzondere bekwaamheden), waar zijzelf reeds in september 2003 de beslissingen tot ontslag heeft genomen.

In elk geval is het zo dat Ray of Hope minstens sedert 15 februari 2004 niet langer beschikt over de vereiste medewerkers die de werking van Ray of Hope als adoptiedienst kunnen verzekeren en de toekenning van de gevorderde schorsing vermag hieraan niets te veranderen.

Het is dan ook niet duidelijk welk nuttig effect de gevorderde schorsing kan hebben, wanneer Ray of Hope vandaag bij gebreke aan de vereiste personeelsomkadering niet kan bemiddelen inzake adoptie";

4.1.2. Overwegende dat de uiteenzetting van de verzoekende partij zowel m.b.t. het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als m.b.t. de uiterst dringende noodzakelijkheid overtuigt in zoverre ze betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing ; dat het duidelijk is dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de verzoekende partij haar werking moet stopzetten, hetgeen zij inmiddels ook heeft gedaan; dat de verzoekende partij bovendien aannemelijk maakt dat zij, indien zij een vernietigingsarrest moet afwachten, haar werking niet meer, of in ieder geval zeer moeilijk, zal kunnen heropstarten; dat zij evenzeer aannemelijk maakt dat ook een schorsing binnen de gebruikelijke termijn voor haar te laat zou komen, nu ze alsdan na enkele maanden wellicht haar contacten in het buitenland onherroepelijk zal verloren hebben aan andere adoptiediensten ; dat de schorsing van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing wel degelijk een nuttig effect kan sorteren ; dat deze schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de verwerende partij er immers toe aanzet, op zeer korte termijn, haar geschorste beslissing te heroverwegen, rekening houdende met de motivering van het schorsingsarrest, hetgeen er kan toe leiden dat alsnog de gevraagde verlenging van de erkenning wordt toegestaan, waardoor de

verzoekende partij op korte termijn haar werking zou kunnen hervatten; dat bovendien door de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing het bezwaar tegen de eerste bestreden beslissing terug hangende wordt, waardoor het schorsende effect daarvan terug uitwerking krijgt, zodat de schorsing van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing alvast tot direct gevolg heeft dat de verzoekende partij voorlopig haar beperkte werking terug mag opnemen ; dat bovendien, wanneer alsnog de gevraagde verlenging van de erkenning zou worden verleend, de verzoekende partij, zoals de tweede bestreden beslissing trouwens stelt, nieuwe dossiers kan openen en nieuwe adoptiekanalen kan opstarten, vermits de aanvraag van de verzoekende partij tot verlenging van haar erkenning niet alleen betrekking heeft op de in het verleden beperkte en geconditioneerde werking van die partij, doch klaarblijkelijk een volledige, onbeperkte werking beoogt; dat het feit dat inmiddels de nog lopende dossiers uit handen moesten worden gegeven, en het feit dat de verzoekende partij haar personeel inmiddels heeft moeten ontslaan, aan voormelde vaststellingen geen afbreuk doen ; dat immers niet blijkt dat het onmogelijk is een aantal hangende dossiers terug aan de verzoekende partij over te maken, en inmiddels ontslagen personeelsleden op korte termijn terug in dienst te nemen of ander personeel op korte termijn aan te werven ; dat aan de beide desbetreffende schorsingsvoorwaarden is voldaan;

4.2.1. Overwegende dat het tweede middel o.m. de schending aanvoert van "de motiveringsplicht"; dat dit, m.b.t. de tweede bestreden beslissing, als volgt wordt ontwikkeld :

"2. Ook de tweede bestreden beslissing van 12 februari 2004 kan de toets met de motiveringsverplichting niet doorstaan.

a. Vooreerst steunt deze beslissing immers in belangrijke mate op beweerde vaststellingen uit het verleden en met name op de inhoud van de eerste bestreden beslissing:

'De uitgebreide motivering hiervoor werd u in een begeleidend schrijven bij mijn beslissing van 29 september 2003 meegedeeld. Ze blijft ook voor de nu voorliggende beslissing gelden' (zie de bestreden beslissing van 12 februari 2004, sub 4, in fine)'.
Vermits de eerste beslissing evenwel niet, minstens niet afdoende, gemotiveerd was (supra), kan deze motivering evident de huidige beslissing niet afdoende schragen.

b. Verder blijft de bestreden beslissing steunen op het advies van de raad van bestuur van Kind & Gezin. Ook hiervan werd boven reeds uiteengezet dat daarin geen concrete elementen worden aangehaald, waaruit de tekortkomingen van de verzoekende partij aan haar verplichtingen zouden kunnen blijken.

Ook dit blijkt derhalve geen afdoende motivering.

c. Verder stelt de minister dat waar gewezen werd op de tegenstrijdigheden tussen de recente inspectieverslagen en haar beslissing (inconsistenties welke overigens ook door de adviserende beroepscommissie werden vastgesteld), met

de recente inspectieverslagen geen rekening kan worden gehouden, omdat deze gebeurden in een periode waarin de dienst van de verzoekende partij enkel lopende dossiers mocht afhandelen.

Deze redenering is vooreerst zeer merkwaardig te noemen. De laatste inspectie, waarvan het verslag dateert van 29 augustus 2003, werd immers uitgevoerd door de afdeling Inspectie en Interne Audit van Kind & Gezin in opdracht van de cel Adoptie. Het verslag vermeldt als reden van de inspectie: ‘nagaan of de adoptiedienst een werking realiseert conform de vereisten van de geldende regelgeving’ en meer specifiek nagaan ‘of Ray of Hope voldoet aan de erkenningsvoorwaarden en daarbij de wettelijke taken op een kwalitatieve wijze uitvoert’.

Het is onzinnig en derhalve minstens strijdig met het redelijkheidsbeginsel om vooreerst een specifieke inspectie te laten uitvoeren om na te gaan of de verzoekende partij nu voldeed aan de regelgeving en de erkenningsvoorwaarden en haar taken op een kwalitatieve wijze uitvoerde, om nadien de resultaten van deze inspectie, klaarblijkelijk omdat deze niet bruikbaar bleken, zonder meer naar de prullenmand te verwijzen, op basis van een gegeven, dat gekend was op het ogenblik dat de inspectie bevolen werd.

Dat de dienst van de verzoekende partij slechts onder bepaalde voorwaarden mocht functioneren, was immers een gegeven dat evident aan de verwerende partij bekend was, op het ogenblik dat de inspectie bevolen werd.

Als om die reden met de resultaten van deze inspectie geen (rekening) kon gehouden worden, was deze inspectie totaal zinloos.

Door bewust geen rekening te willen houden met de inhoud van de inspectieverslagen, op basis van een op voorhand gekend gegeven, schendt de bestreden beslissing dan ook minstens het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij mocht er immers alle vertrouwen in hebben dat de resultaten van de bevolen inspectie, zelfs van doorslaggevend belang zouden zijn voor de te nemen beslissing.

Ook de adviserende beroepscommissie ging duidelijk van deze idee uit; anders zou zij niet gewezen hebben op de inconsistenties tussen de beslissing en de inspectieverslagen.

Als motivering is deze redenering dan ook op zijn minst dermate gebrekkig, dat dit met een afwezigheid van motivering dient te worden gelijkgesteld.

d. Als bijkomend gegeven verwijst de bestreden beslissing verder naar een aantal klachtendossiers, waarin nog geen concrete voorstellen tot genoegdoening door de verzoekende partij zouden zijn geformuleerd.

Ook dit argument doet de waarheid geweld aan, of is op zijn minst strijdig met het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij heeft wel degelijk contact opgenomen met de betrokken families om de klachten van deze laatsten te onderzoeken en er een passend gevolg aan te geven. Voor de goede orde dient nogmaals benadrukt dat hier slechts sprake was van 8 klachten op een totaal van 608 behandelde dossiers.

Een en ander werd reeds uitvoerig uiteengezet in het bezwaarschrift dat in de beroepsprocedure werd neergelegd, en waarvan toch mag aangenomen worden dat de verwerende partij dit gelezen heeft, hoewel een en ander absoluut niet weerlegd werd in de bestreden beslissing.

Het feit dat er op heden met de betrokken families nog geen akkoord werd bereikt kan niet klakkeloos op de rug van de verzoekende partij geschoven worden. Het spreekt immers voor zich dat de verzoekende partij niet zonder meer elk (financieel) voorstel tot genoegdoening kan aanvaarden en voldoen. Dit zou neerkomen op zwichten voor chantage en bovendien getuigen van een onverantwoord financieel beleid.

Wanneer de minister in de bestreden beslissing dan ook bedoelt dat de verzoekende partij kost wat kost een akkoord had moeten sluiten met de

betrokken families, is haar beslissing evident in strijd met het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij dient ook haar eigen belangen in alle redelijkheid te vrijwaren, en als de eisen van de betrokkenen overdreven zijn, dan zullen deze zo nodig door een bevoegde gerechtelijke instantie dienen beoordeeld te worden. Men kan van de verzoekende partij niet eisen dat zij zonder meer elke eis honoreert.

Wanneer de minister in de bestreden beslissing zou bedoelen dat de verzoekende partij geen pogingen ondernomen heeft om de klachten in der minne op te lossen, is haar besluitvorming evident in strijd met de waarheid.

Reeds op 12 juni 2003 ontvingen de klagers een schrijven van de verzoekende partij ten einde de voorzitter te contacteren om de dossiers zo mogelijk af te ronden. Op 4 juli 2003 had een gesprek plaats tussen de voorzitter van de verzoekende partij en een delegatie van de klagers. Het feit dat er geen overeenstemming kon bereikt worden, betekent dan ook bepaald niet dat de verzoekende partij dienaangaande geen of onvoldoende pogingen zou ondernomen hebben.

Het dient daarbij ook onderstreept dat de verzoekende partij dienaangaande momenteel geen enkel concreet voorstel van de klagers bekend is. In het ganse dossier, de bestreden beslissingen inbegrepen, wordt daar ook met geen woord over gerept.

Dienaangaande heeft de raadsman van de verzoekende partij op 28 november 2003 nog de raadsman van de betrokken families aangeschreven met vraag om een concrete schadebegroting over te maken. Ook op dit schrijven is nooit enige reactie gekomen.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing suggereert heeft de verzoekende partij dan ook wel degelijk gedaan wat binnen haar mogelijkheden lag, om een oplossing te bereiken in de betrokken klachtendossiers.

Het aangehaalde argument is dan ook ofwel strijdig met het redelijkheidsbeginsel, ofwel strijdig met de waarheid en derhalve niet deugdelijk.

Ook deze motivering is derhalve dermate gebrekkig dat zij met een afwezigheid van motivering dient te worden gelijk gesteld.

e. Ten slotte haalt de Vlaams minister in de bestreden beslissing nog aan dat de verzoekende partij in een schrijven van 16 september 2003 gesteld had de intentie te hebben om zo vlug mogelijk een nieuwe voorzitter te benoemen, terwijl uit een recent schrijven gebleken was dat dezelfde persoon nog steeds als waarnemend voorzitter ondertekende.

De verzoekende partij wenst vooreerst te onderstrepen dat naar aanleiding van de beslissing over de al dan niet verlenging of intrekking van de erkenning nooit door de verwerende partij als voorwaarde werd gesteld dat de voorzitter diende te wijzigen. Dit staat evident ook in geen enkele wettelijke bepaling.

Door thans te suggereren dat dit een voorwaarde was, schendt het bestreden besluit dan ook het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoekende partij kon bezwaarlijk voldoen aan voorwaarden, waarvan zij geen kennis had.

Dit neemt uiteraard niet weg dat het wel degelijk de bedoeling van de verzoekende partij is een nieuwe voorzitter te vinden - zoniet had zij geen reden dit uit eigen beweging in het vooruitzicht te stellen. Alleen dienen de zaken realistisch bekeken te worden.

Precies door de bestreden beslissingen is het voortbestaan van de verzoekende partij uiterst precair geworden. Om in die omstandigheden andere geïnteresseerden te vinden om de representatieve functie van voorzitter waar te nemen, is dan ook alles behalve evident.

Afgezien van het feit dat dit absoluut niet als voorwaarde gesteld was, en derhalve ook geen motivering kan vormen om de bestreden beslissingen te staven, dient geconcludeerd dat het zeer waarschijnlijk en begrijpelijk juist door de bestreden beslissingen is dat op heden nog geen andere gegadigde bereid gevonden werd de functie van voorzitter op zich te nemen.

In elk geval kan dit geen afdoende motivering vormen om de bestreden beslissing te staven.

f. In casu dient dan ook vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissingen totaal ontbreekt, dan wel dermate gebrekkig is dat dit met een afwezigheid van motivering dient gelijk gesteld te worden.

Nergens worden concrete elementen aangegeven waarop de verzoekende partij in haar verplichtingen zou zijn te kort geschoten.

De recente inspecties lieten juist blijken dat de verzoekende partij wel voldeed aan de erkenningvoorwaarden en zich op kwalitatieve wijze kweet van haar dienstverlening. Dit wordt trouwens alleen maar bevestigd door het feit dat in de hangende dossiers de ouders, kandidaat-adoptanten, op heden ondanks de bestreden beslissingen nog geen akkoord hebben willen geven om hun dossiers over te dragen.

Ook het tweede middel is derhalve ernstig.";

Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

"D.2 Tweede middel: Schending van de motiveringsplicht (...)

Ook ten aanzien van dit middel dient er op te worden gewezen dat Ray of Hope er geen belang bij heeft om dit middel aan te voeren ten aanzien van de oorspronkelijke beslissing van 29 september 2003, nu de vordering zoals gericht tegen deze beslissing niet ontvankelijk is.

Blijkens de uiteenzetting van het middel wordt inzake de beweerde illegaliteit ten aanzien van de motieven zowel een schending van de formele als van de materiële motiveringsplicht geïnvokéerd.

- de formele motiveringsplicht

Het doel van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene weet waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich met de ter beschikking staande rechtsmiddelen kan verweren tegen die beslissing door aan te tonen dat de erin tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn.

Toegespitst op het administratief contentieux is de doelstelling van de formele motiveringsplicht om ten opzichte van degene ten aanzien van wie een beslissing wordt genomen, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van die handeling, door vermelding van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, dat hij in staat is terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Een gevolg daarvan is dat degene die de motieven van een formeel te motiveren beslissing kent, al is die beslissing niet formeel gemotiveerd, zich niet op de schending van de formele motiveringsplicht kan beroepen, aangezien in dit geval het doel van de plicht, het hem doen kennen van de motieven van de beslissing, is bereikt .

De formele motivering hoeft anderzijds niet meer te zijn dan de verwoording van het materieel motief, zodat, vanwege die band van ondergeschiktheid, de verzoekende partij geen belang heeft bij het middel gesteund op de schending van de formele motiveringsplicht wanneer het middel gesteund op de materiële motiveringsplicht wordt verworpen .

Ray of Hope kent uiteraard de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, waar ze voldoende tot uiting zijn gebracht in de bestreden beslissingen: de Vlaamse gemeenschap gaat nader in op deze motieven bij de bespreking van de materiële motiveringsplicht.

Het onderdeel van het middel, in zover het is gesteund op de schending van de formele motiveringsplicht dient derhalve te worden verworpen.

- de materiële motiveringsplicht

Inzake de materiële motiveringsplicht vereist een afdoende uitdrukkelijke motivering van een besluit dat er evenredigheid bestaat tussen het gewicht en de motivering van de beslissing.

Die motivering moet uitvoeriger zijn, als een bestuur over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, zoals in casu.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de administratieve overheid, in tegenstelling tot een rechtscollège, in het kader van de motiveringsplicht, niet is gehouden om een antwoord te geven op de diverse feitelijke en juridische argumenten die de betrokkene naar voren brengt, wanneer de rechtens vereiste grondslag van de beslissing met voldoende klaarheid en zekerheid kan worden vastgesteld.

Een beslissing is afdoende gemotiveerd indien één ingeroepen (determineerend) motief de beslissing rechtvaardigt en het is verder vaste rechtspraak van de Raad van State dat de eventuele onwettigheid van een in rechte overtollig motief de wettigheid van de bestuurshandeling niet kan beïnvloeden.

Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop het steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen. De Raad van State hoeft zich enkel uit te spreken over de wettigheid van een bestreden beslissing, niet over haar opportuniteit.

Het komt daarbij aan de Raad van State niet toe om het feitenonderzoek over te doen en aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Wel hoort het tot de bevoegdheid van de Raad van State om na te gaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan indien ze worden betwist.

Ray of Hope laat uitschijnen dat hoewel de beslissing van 12 februari 2004 naar haar mening beter is gemotiveerd dan deze van 29 september 2003, ze eveneens de motiveringsplicht schendt.

Omtrent de schending van de materiële motiveringsplicht laat Ray of Hope gelden :

- (i) vermits de beslissing is gesteund op de inhoud van een niet afdoende gemotiveerde eerste beslissing, door verwijzing naar de motivering van deze beslissing, is ze evenmin afdoende gemotiveerd,
- (ii) de beslissing is gesteund op een advies van Kind & Gezin, dat zich beperkt tot algemeenheden, zonder concrete elementen die wijzen op tekortkomingen,
- (iii) er is inconsistentie tussen het inspectieverslag en de inhoud van de beslissing en deze inconsistentie werd eveneens door de adviserende beroepscommissie vastgesteld,
- (iv) het argument inzake de klachten van kandidaat-adoptanten is niet ernstig,
- (v) ten onrechte wordt aangegeven dat de wijziging van de voorzitter een voorwaarde was tot verdere erkenning.

De Vlaamse gemeenschap gaat als volgt in op deze verwijten:

De minister heeft vooreerst terecht gemeend haar beslissing inzake het verzoek tot verlenging van de erkenning te moeten kaderen in de historiek van het dossier en met name de onbehoorlijke werking van Ray of Hope als adoptiedienst, ook rekening houdende met een belangrijk aantal klachten vanwege kandidaat-adoptanten.

Deze tekortkomingen in hoofde van Ray of Hope hebben er in eerste instantie in 2002 toe geleid dat deze adoptiedienst haar verlenging van de erkenning beperkt zag tot een periode van 1 jaar.

De onregelmatigheden die nader aan het licht kwamen in het kader van de administratieve doorlichting, en eveneens nieuwe klachten die opdoken, hebben vervolgens aanleiding gegeven tot de intrekking van de erkenning op 16 december 2002, vanaf wanneer de werking van de dienst, niettegenstaande de opheffing van de intrekking van de erkenning op 6 juni 2003, sterk werd

ingeperkt - zonder verzet vanwege Ray of Hope - tot de afnemende activiteit van het afwerken van de lopende dossiers.

Wanneer de minister zich in september 2003 diende te buigen over het verzoek tot verlenging van de erkenning, dan kon zij uiteraard niet voorbijgaan aan de feiten die aanleiding gaven tot de vorige beslissingen en diende zij vast te stellen dat belangrijke tekorten nog steeds actueel waren.

- (i) Ten onrechte suggereert Ray of Hope dat de minister zich in haar beslissing van 12 februari louter zou steunen op de motivering van de eerste beslissing, waar integendeel uit de bewoordingen van deze laatste beslissing blijkt dat zij de motieven die deze eerste beslissing schraagden, verder uitwerkt, ook verwijzend naar de elementen die in de bezwaarprocedure aan bod waren gekomen (cfr. punten 6 en 7 van de beslissing).
- (ii) Het advies van Kind & Gezin, een van de elementen waarop de minister haar beslissing grondt, beperkt zich niet tot algemeenheden, waar wordt verwezen naar de lopende klachten die ernstig worden genomen en waarvoor nog steeds geen bevredigende oplossing werd bereikt, het feit dat de fouten uit het verleden het vertrouwen hebben geschaad en bij gebreke aan voldoende waarborgen voor een degelijke werking naar de toekomst toe, terwijl de regelgeving niet voorziet in de mogelijkheid om aan de adoptiedienst bijkomende voorwaarden op te leggen, Kind & Gezin het niet aangewezen achtte om een positief advies te formuleren.
- (iii) Er is verder geen inconsistentie tussen het inspectieverslag en de inhoud van de beslissing, waar de minister op duidelijke wijze heeft aangegeven waarom de positieve elementen uit deze inspectie niet voor gevolg hebben dat het verzoek tot verlenging van de erkenning gunstig moet worden beoordeeld.
- (iv) Omtrent de klachten moet er in de eerste plaats op worden gewezen dat Ray of Hope de gegrondheid ervan niet betwist en de realiteit van het motief derhalve buiten kijf staat.

Wanneer Ray of Hope verder stelt dat het ‘slechts’ handelt om 8 dossiers op 608 behandelde dossiers, dan is dit niet van aard om de ernst van het probleem te minimaliseren en dient er bovendien op te worden gewezen dat in het nabije verleden meerdere andere klachten werden geuit door kandidaat-adoptanten, welke klachten evenwel niet het voorwerp uitmaakten van de tussenkomst van de Vlaamse ombudsman.

Vaststaat dat met betrekking tot deze klachtendossiers tot vandaag geen oplossing werd bereikt.

Ray of Hope spreekt in dit verband weliswaar van voorstellen die aan de verschillende kandidaat-adoptanten werden gedaan, doch de Vlaamse gemeenschap kan zich geen beeld vormen van de goede intenties die Ray of Hope zichzelf toedicht, wanneer moet worden vastgesteld dat zij omtrent haar pogingen tot regeling geen enkel stuk meedeelt.

Niettegenstaande het feit dat Ray of Hope uit het advies van Kind & Gezin en uit de oorspronkelijke beslissing van de minister kon opmaken dat zeer veel belang werd gehecht aan de oplossing van deze klachten, moet worden vastgesteld dat Ray of Hope niet de moeite heeft genomen om aan te tonen dat zij daadwerkelijk passende stappen tot regeling heeft ondernomen.

- (v) Tenslotte, omtrent de kwestie van het voorzitterschap van Ray of Hope: ten onrechte beweert Ray of Hope dat de minister in haar beslissing van 12 februari 2004 heeft gesuggereerd dat deze voorzitterswissel een voorwaarde zou zijn tot verdere erkenning.

De minister heeft enkel akte genomen, bij ontvangst van de brief van Ray of Hope van 16 september 2003, van de intentie van Ray of Hope, om ‘zo vlug mogelijk een nieuwe voorzitter te benoemen’ die de functie van de heer De Meester, die sedertdien ondertekent als ‘Waarnemend Voorzitter’ zou overnemen.

Tevens heeft de minister alsdan akte genomen van de geplande wijzigingen in het bestuur van Ray of Hope.

Wanneer zij dan moet vaststellen dat de heer De Meester begin februari 2004 nog steeds optreedt als waarnemend voorzitter, dan kan de minister ter zake slechts besluiten dat dit een bijkomend element is dat er op wijst dat Ray of Hope de noodzakelijke veranderingen die zij zelf onderkent, niet uitvoert.

Gelet op het voorgaande is het middel gesteund op de schending van de materiële motiveringsplicht niet ernstig";

4.2.2. Overwegende dat luidens artikel 14, § 1, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse regering van 15 september 1998 betreffende de adviserende beroepscommissie inzake gezins- en welzijnsaangelegenheden, de minister, wanneer zij, zoals in casu, een definitieve beslissing neemt na advies van die beroepscommissie, haar beslissing met redenen moet omkleden ; dat bovendien luidens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de bestreden beslissing uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, dat die motivering in de betrokken akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, moet vermelden, en die motivering "afdoende" moet zijn ; dat de motiveringsverplichting zoals ze door de Formele motiveringswet van 29 juli 1991 is ingesteld, minstens even strenge verplichtingen lijkt op te leggen dan de verplichting de bestreden beslissing met redenen te omkleden; dat derhalve, met toepassing van artikel 6 van de Formele motiveringswet, de tweede bestreden beslissing op het vlak van de motiveringsverplichting dient getoetst te worden aan de laatst vermelde wet;

Overwegende dat de tweede bestreden beslissing de motieven waarop ze is gesteund vermeldt; dat evenwel ook vereist is dat die redengeving "afdoende" is, d.w.z., dat ze de erop gesteunde beslissing voldoende kan schragen;

Overwegende dat uit de hierboven uiteengezette feitelijke toedracht van de zaak prima facie blijkt dat, nadat de werking van de verzoekende partij aanvankelijk door de bevoegde diensten als onvoldoende vanuit kwalitatief oogpunt werd geëvalueerd -hetgeen leidde tot een aantal voor de verzoekende partij ongunstige beslissingen zoals een kortere verlenging van haar erkenning dan deze toegestaan aan de andere adoptie-instellingen, en zelfs een intrekking van haar erkenning, welke evenwel mits bepaalde beperkingen terug werd opgeheven -nadien door de diensten van de verwerende partij een duidelijke kentering ten goede in die werking werd vastgesteld ; dat dit blijkt uit twee omstandige inspectieverslagen van respectievelijk 21 mei en 29 augustus 2003, uitgaande van de afdeling Inspectie en

Interne audit van Kind & Gezin; dat het eerste inspectieverslag concreet tot doel had "een stand van zaken op te maken, uitgaande van feitelijke vaststellingen rond vijf concrete thema's"; dat die thema's o.m. betrekking hadden op het personeelskader, de communicatie en informatie-overdracht met kandidaat-adoptanten en de klachtenbehandeling, de ondersteuning bij bemiddeling en de opvolging van buitenlandse kanalen, en de conformiteit met de regelgeving; dat in dat verslag, na een zeer omstandige en concrete uiteenzetting met betrekking tot die concrete thema's, o.m. wordt besloten dat voldoende blijkt dat de verzoekende partij "een noodzakelijk veranderingsproces actief opgestart heeft", en dat "verschillende vernieuwde procedures vlot en doordacht uitgewerkt werden, maar die in de korte voorbije periode waarin geen volledige werking kon ontwikkeld worden, nog onvoldoende geïmplementeerd konden worden"; dat het tweede inspectieverslag precies werd opgesteld met het oog op de "verlenging van de erkenning", tot doel had "in functie van de vraag tot verlenging van de erkenning na (te) gaan of de adoptiedienst een werking realiseert conform de vereisten van de geldende regelgeving", en "specifieker wordt nagegaan of Ray of Hope voldoet aan de erkenningsvoorwaarden en daarbij de wettelijke taken op een kwalitatieve wijze uitvoert", en dit alles volgens de methode bestaande uit het "bevragen van medewerkers en toetsen via de dossiers, teamverslagen en andere relevante documenten"; dat in dit verslag wordt onderzocht of aan de erkenningsvoorwaarden is voldaan m.b.t. o.a. de medewerkers, de infrastructuur en bereikbaarheid, de werking van de verzoekende partij, meer bepaald visie, theoretische concepten en kwaliteit, specifieke voorbereiding, bemiddeling, plaatsing, nazorg en dossiervereisten; dat ook hier zeer omstandig en concreet wordt geargumenteed dat de verzoekende partij de wettelijk vereiste opdrachten opneemt, en een "vernieuwings- en professionaliseringsproces opgestart heeft", hoewel ook hier wordt gesteld dat "bij deze inspectie niet altijd aangetoond (kan) worden dat alle kwaliteitsbevorderende plannen reeds voldoende geïmplementeerd en geoperationaliseerd zijn";

Overwegende dat in weerwil van deze positieve inspectieverslagen toch werd besloten tot de weigering van de verlenging van de erkenning; dat met het tweede bestreden besluit het beroep tegen de aanvankelijke weigering van de verlenging van de erkenning door het eerste bestreden besluit, wordt verworpen, in essentie op grond van volgende motieven :

- in eerste instantie wordt verwezen naar het advies 2003/129 van 19 december 2003 van de adviserende beroepscommissie inzake gezins- en welzijnsaangelegenheden ;
 - vervolgens wordt gesteld dat alhoewel het inspectieverslag van 29 augustus 2003 "inderdaad een aantal positieve punten vermeldt", er toch "geen algemeen geldende conclusies uit (kunnen) worden getrokken gezien de specifieke situatie waarin uw dienst zich bevond ten tijde van de inspectie", waarna wordt aangevoerd dat de minister de situatie moet voor ogen houden "waarbij de dienst onbeperkt nieuwe dossiers kan openen en waarbij nieuwe adoptiekanalen kunnen worden opgestart", waaruit wordt afgeleid dat "een adoptiedienst in de eerste plaats moet kunnen garanderen dat hij op kwalitatieve wijze voor de adoptiebemiddeling kan instaan";
 - vervolgens wordt verwezen naar enkele klachten die bij de Vlaamse ombudsman werden ingediend, en naar het feit dat daaromtrent nog geen concrete voorstellen tot genoegdoening werden geformuleerd ;
 - ten slotte wordt vastgesteld dat nog geen nieuwe voorzitter werd aangesteld, daar waar dit in een brief van 16 september 2003 was beloofd,
- uit welke motieven vervolgens wordt geconcludeerd dat "niets" toelaat te besluiten dat de taken kunnen worden uitgevoerd met respect voor de toepasselijke regelgeving;

Overwegende dat m.b.t. die motieven vooreerst moet worden vastgesteld dat het advies van de adviserende beroepscommissie, na eerst -met redente hebben vastgesteld dat er inconsistentie bestaat tussen de conclusies van de inspectieverslagen, enerzijds, en het advies van Kind & Gezin en de beslissing van de minister, anderzijds, meent zich te kunnen vergenoegen met de vaststellingen dat de minister ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt, dat de aanvrager geen subjectief recht op een verlenging heeft, en dat de (administratieve) rechter tot taak heeft de bestreden beslissing te toetsen aan de beginselen van behoorlijk bestuur; dat deze vaststellingen in wezen niets meer dan pure bevestigingen van evidenties zijn; dat de commissie dan ook het bezwaar van de verzoekende partij niet inhoudelijk heeft beoordeeld; dat de verwerende partij er zich dan ook niet kan op beroepen om haar weigeringsbeslissing te motiveren;

Overwegende dat het tweede motief evenmin de weigering van de verlenging van de erkenning kan rechtvaardigen; dat immers nergens wordt aangegeven welke concrete decretale en verdragsrechtelijke taken en verplichtingen

niet worden verricht of nagekomen, en welke principes en bepalingen niet gerespecteerd; dat het ook zelf niets concreets plaatst tegenover de omstandig gestaafde anders luidende positieve inspectieverslagen; dat de "specifieke situatie" waarvan de verwerende partij gewag maakt het gevolg is van eerdere beslissingen van de verwerende partij die het de verzoekende partij onmogelijk maken aan te tonen dat zij nieuwe dossiers correct kan behandelen; dat weliswaar die beslissingen het gevolg waren van het gebrekkig functioneren toentertijd van de verzoekende partij, maar daar tegenover dient gesteld te worden dat de twee bovenvermelde inspectieverslagen omstandig en concreet oordelen dat de werking van die adoptiedienst thans wel voldoet aan de regelgeving, voor zover het althans in de macht van die partij ligt dat aan te tonen; dat met de verzoekende partij ook dient vastgesteld te worden dat het contradictorisch en als weinig zinvol voorkomt, enerzijds een inspectie uit te voeren met als doel "in functie van de vraag tot verlenging van de erkenning nagaan of de adoptiedienst een werking realiseert conform de vereisten van de geldende regelgeving", om, anderzijds, daarna te stellen dat uit het gemotiveerde inspectieverslag toch geen conclusies kunnen worden getrokken, gelet op de specifieke toestand van de betrokken dienst; dat voor zover het tweede bestreden besluit zich (door verwijzing naar de motivering van het eerste bestreden besluit) zou beroepen op het advies van de raad van bestuur van Kind & Gezin van 25 september 2003, dient vastgesteld te worden dat dit advies evenmin enig concreet gegeven lijkt te bevatten dat de omstandig gemotiveerde anders luidende conclusie van de bedoelde inspectieverslagen zou kunnen weerleggen, doch in hoofdzaak gesteund lijkt op de voorgeschiedenis van de zaak en de in het verleden bestaande disfuncties in de werking van de verzoekende partij; dat de meervermelde inspectieverslagen van de bevoegde dienst evenwel concreet aangeven waarom thans wel wordt voldaan aan de normen om op kwalitatieve wijze voor adoptiebemiddeling in te staan;

Overwegende dat in de huidige stand van het geding uit de ter beschikking staande gegevens niet kan worden afgeleid dat het feit dat nog geen akkoord werd bereikt tussen de verzoekende partij en een aantal klagende kandidaat-adoptanten, uitsluitend aan de verzoekende partij moet worden aangerekend; dat bovendien in de huidige stand van het geding ook niet wordt aangetoond dat uit het aanvaarden van een aantal klachten ten laste van de verzoekende partij door de Vlaamse ombudsman, en diens streven om tot een regeling van die zaken te komen, ipso facto ook blijkt dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om de door haar gevraagde verlenging van de erkenning als adoptiedienst te verkrijgen;

Overwegende dat uit de motivering van de tweede bestreden beslissing evenmin blijkt hoe de problemen m.b.t. het voorzitterschap van de verzoekende v.z.w. de conclusies van de concreet gestaafde inspectieverslagen ontkrachten;

Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat de motivering die de tweede bestreden beslissing bevat om tot de bestreden weigering te besluiten, niet afdoende is; dat het middel in zoverre ernstig is;

4.3. Overwegende dat uit het voorgaande dient besloten te worden dat aan de drie constitutieve voorwaarden om, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing te bevelen, is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De verzoeken tot tussenkomst van Stany HOBIN, Martine BEETS, Daniël JANSSEN en Françoise HENDRICKX in het administratief kort geding worden ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen van 12 februari 2004 houdende bevestiging van de beslissing van 29 september 2003 waarbij de verlenging van de erkenning van de v.z.w. CHILDREN'S WELFARE ORGANIZATION RAY OF HOPE als adoptie-dienst wordt geweigerd.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 4.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 5.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op 500 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, ieder voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee maart tweeduizend en vier, door :

de H.	R. STEVENS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.